

[AM2022.11.09H]

Retten i Roskildes DOM - 16. august 2021 - 8-4394/2021 - 1200-72333-00002-20

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte*, født 1976

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 9. juli 2021.

Tiltalte, Adresse, 2700 Brønshøj, er tiltalt for overtrædelse af

straffelovens § 225 jf. § 216, stk. 1, og § 232,

ved den 2. august 2020 i tidsrummet mellem kl. 00.30 og kl. 01.00 på parkeringspladsen ved *Sted1* i Roskilde, ved vold eller trussel om vold, herunder den i situationen foreliggende trussel om yderligere voldsanvendelse, at have haft andet seksuelt forhold end samleje med *Forurettede* og udsat hende for blufærdighedskrænkelser, idet tiltalte tog fat om *Forurettedes* hoved og trak det hen til sig, hvorefter han stak sin tunge ind i *Forurettedes* mund, befølte hendes bryster og med sine hænder tvang *Forurettedes* hoved ned til sit lem og herunder tvang sit lem ind i munden på *Forurettede*, hvorefter tiltalte fik udløsning i *Forurettedes* ansigt og på hendes tøj.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6, udvises med indrejseforbud i 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 5.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Forurettede har påstået, at tiltalte skal betale 30.000 kr. i tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, med rente efter samme lovs § 16.

Tiltalte har bestridt erstatningspligten og kravets størrelse.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af *Tiltalte* og vidneforklaring af *Forurettede*.

[FORKLARINGER UDEALDT]

Af Retsmedicinsk Instituts erklæring vedrørende en personundersøgelse af *Forurettede* foretaget den 2. august 2020 fremgår blandt andet, at der "På hagen sås områder med muligt indtørret sæd".

Tiltalte er ikke tidligere straffet af betydning for sagen. Udlændingestyrelsen har den 1. juli 2021 udtalt blandt andet følgende:

"...

Navn: *Tiltalte*

Nationalitet: Libanon

...

Opholdsgrundlag og længde

Af Det Centrale personregister (CPR) fremgår det, at *Tiltalte* den 5. december 1990 indrejste i Danmark.

Af Udlændingestyrelsens udlændingeregister fremgår det, at *Tiltalte* den 11. marts 1994 blev meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Denne tilladelse er senest den 30. november 1995 meddelt tidsubegrænset.

Udlændingestyrelsen er desværre ikke i stand til at give mere præcise oplysninger vedrørende pågældendes indrejsetidspunkt mv., da der på daværende tidspunkt ikke fandtes elektroniske registre for udlændinge, der kan bekræfte oplysningerne. Længden af *Tiltaltes* lovlige ophold i relation til udvisningsbestemmelserne regnes fra den 5. december 1990, hvor pågældende blev tilmeldt CPR, jf. herved udlændingelovens § 27, stk. 1, og *Tiltalte* har således haft lovligt ophold i Danmark i ca. 30 år og 6 måneder, jf. udlændingelovens § 27.

Udvisningshjemmelen

Udlændingestyrelsen vurderer, at opholdets karakter fører til, at betingelserne for en eventuel udvisning skal søges i udlændingelovens § 22, nr. 6.

...

§ 26, stk. 2

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en beslutning om udvisning af *Tiltalte* kan antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, skal Udlændingestyrelsen henvise til, at Midt- og Vestsjællands Politi den 2. juli 2021 har oplyst, at det ikke har været muligt at gennemføre en konventionsafhøring, idet pågældende ikke har ønsket at medvirke.

Udtalelse om udvisningsspørgsmålet

Det bemærkes indledningsvis, at det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, at en udlænding skal udvises efter §§ 22-24, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

På baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende forventes idømt en frihedsstraf af 1 års varighed, kan Udlændingestyrelsen umiddelbart tiltræde, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning.

Udlændingestyrelsen skal dog tage det forbehold, at der kan være hensyn efter udlændingelovens § 26, stk. 2, som Udlændingestyrelsen ikke har kendskab til, som følger af, at *Tiltalte* ikke har ønsket at medvirke til en konventionsafhøring, og derfor ikke kan sammenholde med anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter.

Efter Udlændingestyrelsens vurdering bør påstanden om udvisning nedlægges i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6.

..."

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han kom til Danmark i december 1990 som 13-årig som led i familiesammenføring, idet hans far og to brødre var i landet i forvejen. Han har nu en voksen søn, to brødre og 3 søstre her i landet, en bror i Sverige samt en søster, der er gift og bor i Libanon. Han er selvstændig mekaniker. Hans kæreste bor i Spanien, hvor hun arbejder som sygeplejerske. Han taler libanesisk, men har ingen tilknytning til landet. Han tager ikke på ferie i Libanon. Han var i Libanon sidste år for at få et nyt pas.

Retten begrundelse og afgørelse

På grundlag af *Forurettedes* troværdige og tilstrækkeligt detaljerede forklaring findes det bevist, at tiltalte befølte hende på brysterne og tvang hende til at tåle, at han stak sin tunge ind i hendes mund. Tiltalte har dermed gjort sig skyldig i blufærdighedskrænkelser.

På grundlag af vidnets forklaring er det endvidere bevist, at tiltalte tvang hendes hoved ned mod sit blottede lem og i hvert fald forsøgte at indføre sit lem i hendes mund men i det samme fik udløsning, hvorved hun blev ramt af sæd i ansigtet og på tøjet. Retten finder det herved bevist, at tiltalte forsøgte at tiltvinge sig andet seksuelt forhold end samleje.

Straffen fastsættes til fængsel i 10 måneder, jf. straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, jf. § 21, og § 232.

Der er på grundlag af kriminalitetens karakter ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Retten tager udvisningspåstanden til følge i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6, da udvisningen ikke med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Retten har herved lagt vægt på

forholdets grovhed, at tiltalte taler libanesisk, at han har familie i Libanon, at hans kæreste bor og arbejder i Spanien og at han ikke har mindreårige børn her i landet.

Retsformanden tager påstanden om tortgodtgørelse til følge, idet godtgørelsen henset til udfaldet af bevisbedømmelsen passende findes at kunne fastsættes til 25.000 kr.

Thi kendes for ret:

Tiltalte straffes med fængsel i 10 måneder.

Tiltalte udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud i 6 år. Indrejseforbuddet regnes fra udrejsen eller udsendelsen.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Tiltalte skal inden 14 dage til *Forurettede* c/o advokat Carsten Brix, Søndre Allé 21 B, 4600 Køge, betale 25.000 kr. Beløbet forrentes efter erstatningsansvarslovens § 16.

.....

Østre Landsrets 5. afdelings DOM - 26. oktober 2021 - S-2365-21

(landsdommerne Birgitte Grønberg Juul, Beth von Tabouillot og Tine Pii (kst.) med domsmænd).

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte*, født 1976, (advokat Kenneth Tygesen, besk.)

Retten i Roskildes dom af 16. august 2021 (8-4394/2021) er anket af *Tiltalte* med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse af straffen.

Anklagemyndigheden har påstået domfældelse i overensstemmelse med den i byretten rejste tiltale samt skærpelse.

Forurettede har nedlagt påstand om torterstatning på 25.000 kr. med renter efter erstatningsansvarslovens § 16 fra 30 dage efter kravets fremsættelse den 10. august 2021.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og *Forurettede*.

[FORKLARINGER UDELAGT]

Personlige oplysninger

Tiltalte er ved vedtagelse af bødeforlæg den 16. marts 2021 straffet med en bøde på 1.500 kr. for overtrædelse af færdselslovens § 118, jf. § 55 a.

Tiltalte har om sine personlige forhold supplerende forklaret bl.a., at han er libanesisk statsborger og kom til Danmark som 13 eller 14-årig. Han været i beskæftigelse, siden han færdiggjorde sin uddannelse som mekaniker. Han har en voksen søn, som bor hos ham. Sønnen er netop blevet forlovet. Tiltalte har ingen kæreste eller samlever. Hans forældre er døde. Han har fem søskende i Danmark samt en bror, der bor i Sverige, og en søster, der bor i Libanon. Han taler arabisk, men læser og skriver ikke sproget.

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldsspørgsmålet

Af de grunde, der er anført af byretten, findes det også efter bevisførelsen for landsretten bevist, at tiltalte befølte *Forurettede* på brysterne og stak sin tunge ind i hendes mund. Endvidere findes det navnlig efter *Forurettedes* troværdige vidneforklaring bevist, at tiltalte tvang *Forurettedes* hoved ned mod sit lem og tvang sit lem ind i hendes mund, hvorefter han fik udløsning bl.a. i hendes ansigt. Landsretten finder således, at også denne del af tiltalen er fuldbyrdet. Landsretten finder det således bevist, at tiltalte er skyldig i blufærdighedskrænkelser og i at have tiltunget sig andet seksuelt forhold end samleje i overensstemmelse med den rejste tiltale.

Straffastsættelse

Straffen forhøjes til fængsel i 1 år.

Straffen er i medfør af straffelovens § 89 fastsat som en tillægsstraf til den ved bødeforlæg vedtaget den 16. marts 2021 idømte bøde.

Landsretten har ved straffastsættelsen lagt vægt på forholdets karakter og grovhed, herunder omstændighederne ved forholdet, hvorunder tiltalte om natten under foregivende af at spørge om vej rettede henvendelse til *forurettede*, som han ikke kendte, hvorefter han i sin bil uden nogen anledning fra hendes side udsatte hende for forskellige former for blufærdighedskrænkelser og tvang hende til oralsex. Landsretten har endvidere lagt vægt på den ved overgrebet fremkaldte alvorlige frygt hos den meget yngre pige.

Udvisning

Samtlige voterende udtaler:

Tiltalte er libanesiske statsborger og har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 30 ½ år. Han er nu idømt fængsel i 1 år for voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 225, samt blufærdighedskrænkelse efter § 232. Betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6, er herefter opfyldt. Dette indebærer, at tiltalte skal udvises, medmindre udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 4, skal indrejseforbuddet som udgangspunkt fastsættes til 6 år. Spørgsmålet er herefter, om udvisning med indrejseforbud i 6 år vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Tiltalte har boet i Danmark siden 1990. Han er ikke gift eller samlevende. Tiltalte har en voksen søn, som efter det oplyste bor hos ham, og som netop er blevet forlovet. Udvisning af tiltalte vil derfor indebære et indgreb i hans ret til privatliv og familieliv, jf. konventionens artikel 8, stk. 1. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt.

Udvisning har hjemmel i udlændingeloven og har til formål at forebygge uro eller forbrydelse, hvilket er legitime formål ifølge artikel 8, stk. 2. Der skal derfor tages stilling til, om det af hensyn til disse formål må anses for nødvendigt at udvise tiltalte med et indrejseforbud i 6 år. Dette beror på en proportionalitetsvurdering, og der foreligger en omfattende praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol herom. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Domstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig), præmis 68.

Tiltalte, der er 45 år, kom til Danmark som 14-årig sammen med sine forældre og flere søskende. Han er uddannet mekaniker og har været beskæftiget som sådan hele sit voksne liv. Han har som nævnt en voksen søn i Danmark, og han har tillige flere søskende her i landet.

Tiltalte er født og opvokset i Libanon. Han taler arabisk, men skriver og læser ikke sproget. Han har en søster i Libanon. Han har været i Libanon i 2020 for at forny sit pas.

Tiltalte, der ikke tidligere er straffet, er i denne sag bl.a. fundet skyldig i voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje. Kriminaliteten må efter sin grovhed, såvel som sin karakter, anses for alvorlig, hvilket også afspejler sig i, at straffen er fastsat til ubetinget fængsel i 1 år.

5 voterende udtaler herefter:

Efter karakteren og grovheden af tiltaltes kriminalitet sammenholdt med hans tilknytning til henholdsvis Libanon og Danmark, finder vi efter en samlet vurdering, at de samfundsmæssige hensyn (forebyggelse af uro eller forbrydelse), som taler for udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 6 år, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn til hans privatliv og familieliv, der taler imod udvisning.

Efter det anførte findes udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 6 år ikke at udgøre et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Landsretten tiltræder derfor, at tiltalte udvises med indrejseforbud i 6 år.

1 voterende finder efter en samlet proportionalitetsvurdering, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for udvisning af tiltalte, og stemmer derfor for frifindelse for påstanden herom.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Byrettens bestemmelse om udvisning stadfæstes således.

Erstatning

Efter de juridiske dommers bestemmelse tiltrædes byrettens bestemmelse om tortgodtgørelse med renter som påstået.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom i sagen mod *Tiltalte* ændres, således at tiltalte straffes med en tillægsstraf af fængsel i 1 år.

I øvrigt stadfæstes byrettens dom.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

.....

Højesterets 2. afdelings DOM - 9. november 2022 - 52/2022

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen og Rikke Foersom.

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte*, (advokat Anders K. Németh, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Roskilde den 16. august 2021 (8-4394/2021) og af Østre Landsrets 5. afdeling den 26. oktober 2021 (S-2365-21).

Påstande

Dommen er anket af *Tiltalte* med påstand om frifindelse for overtrædelse af straffelovens § 232, formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og stadfæstelse af udvisningen med skærpelse af varigheden af indrejseforbuddet.

Supplerende sagsfremstilling

Efter domsafsigelsen i Østre Landsret den 26. oktober 2021 blev *Tiltalte* varetægtsfængslet i medfør af hjemrejselovens § 14. Den 10. november 2021 overgik han til afsoning af landsrettens dom.

Den 23. maj 2022 fik *Tiltalte* afslag på en ansøgning om prøveløsladelse. Direktoratet for Kriminalforsorgen tiltrådte afslaget den 29. juni 2022 med følgende begrundelse:

”Vi mener ikke, at du kan prøveløslades den 26. juni 2022, da du har afsonet to tredjedel af straffen, fordi der er en væsentlig risiko for, at du vil begå ny kriminalitet, som ikke er bagatelagtig.

Det mener vi især, fordi

- du er idømt 1 års fængsel for personfarlig kriminalitet, nemlig voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje samt blufærdighedskrænkelse,
- Herstedvester Fængsel har vurderet, at der skønnes at være væsentlig risiko for recidiv til lignende kriminalitet, da det blandt andet er indgået i den kliniske vurdering, at du har benyttet dig af fysisk tvang, at du er benægtende, og at du ikke giver udtryk for empati for forurettede,
- Det endvidere er vurderet, at du har et behandlingsbehov, herunder som følge af at forurettede var en fremmed kvinde, og at kriminaliteten indebærer en væsentlige grad af fysisk tvang, samt at du ikke er fundet egnet til psykoterapeutisk/sexologisk behandling, da du ikke erkender kriminaliteten, og
- du har ikke en uproblematisk afsoning, da du den 21. april 2022 er ikendt 14 dages strafcelle for vold mod medindsat, hvilket du også er politianmeldt for.”

Ved Højesterets kendelse af 9. august 2022 blev *Tiltalte* varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 2, nr. 1. Han blev løsladt den 26. oktober 2022 efter afsoning af landsrettens dom.

Tiltalte er tidligere straffet bl.a. ved dom af 29. september 1998 med betinget fængsel uden straffastsættelse for ulovlig omgang med hittegods og dokumentfalsk og ved dom af 4. februar 2003 med betinget fængsel i 20 dage for trusler efter straffelovens § 266 og overtrædelse af et tilhold efter straffelovens § 265.

Anbringender

Tiltalte har anført navnlig, at blufærdighedskrænkelsen har en sådan tids- og handlingsmæssig sammenhæng med overtrædelsen af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, at strafansvaret for blufærdighedskrænkelsen absorberes. Han skal derfor frifindes for overtrædelse af straffelovens § 232.

Den straf på fængsel i 10 måneder, som byretten udmålte, er i overensstemmelse med praksis og de retningslinjer om sanktion, der er angivet i de relevante forarbejder til straffelovens § 216 og § 225.

Det kan af såvel praksis som forarbejder udledes, at overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, som hovedregel sanktioneres mildere end overtrædelse af § 216, stk. 1, omend der kan forekomme tilfælde, hvor overtrædelse af § 225, jf. § 216, stk. 1, skal sanktioneres på samme niveau som overtrædelse af § 216, stk. 1. De gældende straffniveauer blev fastholdt ved ændringen af straffelovens § 216, stk. 1, i 2020, hvilket støtter, at landsretternes straffniveau er i overensstemmelse med angivelserne i forarbejderne til § 225 og § 216, stk. 1.

Bevisresultatet i denne sag giver ikke anledning til at fravige det nævnte udgangspunkt, idet kortvarig oral sex netop ikke tilhører tilfældegruppen, hvor overtrædelse af § 225, jf. § 216, stk. 1, skal sanktioneres på samme niveau som overtrædelse af § 216, stk. 1. Der er tale om et forhold, der må sidestilles med kontaktvoldtægt og ikke overfaldsvoldtægt, og der er ikke anvendt vold eller fremsat direkte trusler.

Det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis han udvises af Danmark. Han kom til Danmark som 14-årig, og han har boet i Danmark i over 30 år. Han har en nær tilknytning til sin voksne søn og sine fem søskende, der alle bor i Danmark. Han har også en bror i Sverige. Han har en søster i Libanon, men han har ingen anden relevant tilknytning til landet. Han taler, men skriver ikke arabisk. Han er veluddannet og har i hele sit voksne liv haft en god og varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Han er ikke tidligere straffet af betydning for sagen, og der er ingen risiko for recidiv til ligeartet kriminalitet. Der kan ikke lægges vægt på hans tidligere domme, der ligger langt tilbage i tid og vedrører overtrædelser af mindre alvorlig karakter. Han er ikke tidligere udvist betinget, og han har heller ikke modtaget en advarsel om udvisning.

En samlet afvejning af hans langvarige tilknytning til Danmark over for hans beskedne tilknytning til Libanon sammenholdt med længden af fængselsstraffen og det forhold, at han ikke har relevante forstraffe og ikke er idømt betinget udvisning eller advarsel, fører til, at udvisning af ham med sikkerhed vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at *Tiltalte* med rette er fundet skyldig i voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje efter straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, og blufærdighedskrænkelse efter straffelovens § 232. Der er tale om selvstændige handlinger, som ikke har en sådan naturlig og nødvendig sammenhæng, at strafansvaret efter § 232 absorberes.

En straf på 1 års fængsel afspejler ikke i tilstrækkelig grad grovheden og karakteren af forbrydelsen og krænkelsen af offeret.

Landsretternes hidtidige praksis i sammenlignelige sager om voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje tager ikke i tilstrækkelig grad højde for den skærpelse af strafniveauet for voldtægt og andre seksualforbrydelser, der skete ved lovændringen i 2016. Straffastsættelsen må tage udgangspunkt i strafniveauet for en fuldbyrdet voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, da krænkelsen af offeret ved voldtægt ved oralt samleje er sammenlignelig med krænkelsen af offeret ved voldtægt ved vaginalt og analt samleje.

Forholdet må sidestilles med en overfaldsvoldtægt, idet *Tiltalte* og forurettede ikke havde noget forudgående kendskab til hinanden. Det er i forarbejderne til strafskaerpelserne ved lovændringen i 2016 forudsat, at fuldbyrdet overfaldsvoldtægt straffes med fængsel i 3 år og 6 måneder.

Som anført af landsretten må der ved straffastsættelsen lægges vægt på forholdets karakter og grovhed, herunder omstændighederne ved forholdet, hvorunder *Tiltalte* om natten under foregivende af at spørge om vej rettede henvendelse til forurettede, som han ikke kendte, hvorefter han i sin bil uden nogen anledning fra hendes side udsatte hende for bl.a. oralsex. Der må også lægges vægt på den alvorlige frygt, som overgrebet fremkaldte hos den meget yngre kvinde.

Samlet set – og for at skabe den fornødne sammenhæng mellem strafniveauerne for voldtægt ved samleje omfattet af straffelovens § 216, stk. 1, og voldtægt ved oralt samleje omfattet af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1 – er det anklagemyndighedens opfattelse, at straffen i den foreliggende sag skal skærpes væsentligt. Straffen bør fastsættes i niveauet 1 år og 6 måneder - 2 års fængsel.

Betingelsen i udlændingelovens § 22, nr. 6, for at udvise *Tiltalte* er opfyldt. Udvisning må anses for at være et indgreb i hans privatliv, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1. Han har ikke et beskyttet familieliv i konventionens forstand, da han er ugift og alene har en voksen søn.

En samlet vurdering af på den ene side karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet og på den anden side *Tiltaltes* tilknytning til henholdsvis Danmark og Libanon må føre til, at udvisningen af ham ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

En skærpelse af straffen kan begrunde et indrejseforbud af længere varighed. Hvis Højesteret finder, at udvisning af *Tiltalte* for bestandig vil være et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8, kan Højesteret fastsætte varigheden af indrejseforbuddet til 12 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

Tiltalte er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, og § 232 ved at have tiltvunget sig andet seksuelt forhold end samleje og krænket blufærdigheden hos forurettede, idet han den 2. august 2020 om natten i sin bil befølte forurettede på brysterne og stak sin tunge ind i hendes mund (§ 232),

hvorefter han tvang hendes hoved ned mod sit lem og tvang sit lem ind i hendes mund, hvorefter han fik udløsning bl.a. i hendes ansigt (§ 225, jf. § 216, stk. 1). Ved landsrettens dom blev straffen fastsat til 1 års fængsel, og han blev udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

For Højesteret angår sagen navnlig straffastsættelsen og spørgsmålet om udvisning.

Straffastsættelse mv.

Efter landsrettens bevisresultat finder Højesteret, at *Tiltalte* med rette er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse. Overtrædelsen absorberes ikke af hans overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1.

Straffelovens § 225 fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 633 af 12. juni 2013. Det fremgår af forarbejderne til lovændringen, at straffen for overtrædelse af § 225 fastsættes på baggrund af en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag. Af forarbejderne fremgår endvidere, at andet seksuelt forhold end samleje kan have en meget forskellig grovhed spændende fra de mildeste grader, som ligger lige over grænsen mellem blufærdighedskrænkelse og seksuelt forhold, til grove tilfælde f.eks. i form af indføring af genstande i forurettedes skede eller endetarm, jf. Straffelovrådets betænkning nr. 1534/2012 om seksualforbrydelser, s. 439.

Straffelovens § 216, stk. 4, hvorefter der ved fastsættelse af straffen for voldtægt lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen, blev indsat i bestemmelsen ved lov nr. 635 af 8. juni 2016. Med lovforslaget blev der lagt op til en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet for voldtægt, således at straffen i højere grad afspejler den krænkelse af offerets værdighed, integritet og selvbestemmelsesret, der er forbundet med voldtægt, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, lovforslag L 98, s. 4 og 9 f. Af de nævnte forarbejder fremgår bl.a., at udgangspunktet for strafudmålingen for en enkeltstående fuldbyrdet overfaldsvoldtægt vil være 3 år og 6 måneders fængsel, hvis der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder, mens udgangspunktet for strafudmålingen for et enkeltstående fuldbyrdet samleje i andre sager om voldtægt ved vold eller trussel om vold – hvis der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder – vil være fra ca. 2 år og 6 måneders fængsel til op mod 3 års fængsel. Det fremgår også, at der i almindelighed vil være grundlag for at udmåle en lavere straf end de angivne udgangspunkter, hvis der er tale om andet seksuelt forhold end samleje (§ 225) eller forsøg.

Ved lov nr. 2208 af 29. december 2020 blev der indført en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse ved nyaffattelse af straffelovens § 216, stk. 1. Ved lovændringen blev de straffniveauer, der var forudsat ved lovændringen i 2016, fastholdt for så vidt angår tilfælde af voldtægt, som også ville være strafbare efter den tidligere bestemmelse.

Om straffastsættelsen ved overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, har Højesteret i dom af 26. september 2019 (UfR 2019.4098) anført, at der ved vurderingen af forbrydelsens grovhed bl.a. må lægges vægt på det seksuelle forholds nærmere karakter, overgrebets tidsmæssige varighed, graden af forurettedes hjælpeløshed, forurettedes alder, stedet for overgrebet, herunder om gerningsmanden er trængt ind hos forurettede, og de omstændigheder, under hvilke gerningsmanden har mødt forurettede. Det fremgår

endvidere af dommen, at straffen for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, skal fastsættes under hensyntagen til den generelle forhøjelse af straffen for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, som tilsigtedes i forbindelse med indsættelsen af § 216, stk. 4, ved ændringsloven i 2016.

I det foreliggende tilfælde bestod det seksuelle forhold nærmere i, at *Tiltalte* tvang forurettede til oralsex (oralt samleje). Højesteret finder, at tvang til et sådant seksuelt forhold må anses som et groft tilfælde, der efter sin karakter grænser op til voldtægt ved et vaginalt samleje. *Tiltalte* var kommet i kontakt med forurettede ved, at han om natten under foregivende af at spørge om vej rettede henvendelse til forurettede, som han ikke kendte, og tilbød hende et lift i sin bil, hvorefter han kort tid efter i bilen uden nogen anledning fra hendes side udsatte hende for det seksuelle overgreb. I forbindelse med overgrebet anvendte han kun fysisk magt i begrænset omfang, og overgrebet var kortvarigt.

Efter karakteren og grovheden af overgrebet og de omstændigheder, hvorunder det er foregået, og under hensyntagen til de gældende udgangspunkter for straffastsættelsen i sager om voldtægt, forhøjer Højesteret straffen til fængsel i 2 år.

Udvisning

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 6, at *Tiltalte* skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks Internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Ifølge artikel 8, stk. 2, må ingen offentlig myndighed gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund bl.a. for at forebygge uro og forbrydelse.

Afgørelsen af, om et indgreb er nødvendigt, beror navnlig på en proportionalitetsafvejning. I bedømmelsen indgår bl.a. de samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet. I bedømmelsen indgår ligeledes, hvor længe den pågældende har været i opholdslandet, samt styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til opholdslandet og statsborgerlandet. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig, præmis 68.

Tiltalte idømmes ved denne dom 2 års fængsel for at have tiltunget sig andet seksuelt forhold end samleje og for blufærdighedskrænkelse.

Tiltalte er libanesisk statsborger, og han er født og opvokset i Libanon. Han er 46 år, og han har boet i Danmark, siden han kom til landet som 14-årig sammen med sine forældre og flere søskende. Han har haft lovligt ophold her i landet i ca. 30 år. Han er ikke gift eller samlevende. I Danmark har han en voksen søn, der efter det oplyste har boet hos ham frem til varetægtsfængslingen den 26. oktober 2021. Han er uddannet mekaniker og har drevet eget værksted.

Han har flere søskende i Danmark. Han har også en bror i Sverige og en søster i Libanon. Han taler, men skriver ikke arabisk. Han var i Libanon i 2020 for at forny sit pas.

Tiltalte er ikke tidligere straffet af betydning for sagen, men han er i denne sag fundet skyldig i en grov seksualforbrydelse, hvilket afspejler sig i den fastsatte straf af fængsel i 2 år.

Højesteret lægger til grund, at *Tiltaltes* tilknytning til Danmark er stærkere end hans tilknytning til Libanon. Han har imidlertid ud over statsborgerskabet en vis tilknytning til Libanon, hvor han har en søster. Han taler arabisk, og han må gennem sin opvækst i Libanon og sin libanesiske familie have kendskab til skik og kultur i Libanon. Han vil således have forudsætninger for at begå sig i Libanon, hvis han udvises.

Efter arten og grovheden af den begåede kriminalitet finder Højesteret efter en samlet vurdering, at de hensyn, der taler for udvisning af *Tiltalte*, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn, der som følge af hans stærke tilknytning til Danmark taler imod udvisning.

Det fremgår af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at varigheden af et indrejseforbud har betydning ved vurderingen af, om udvisning vil udgøre et uproportionalt indgreb i privatlivet og familielivet, jf. bl.a. dommen af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig, præmis 98, og dom af 14. september 2021 i sagen Abdi mod Danmark, præmis 38.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 7, at en udlænding, der udvises efter § 22 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed, meddeles indrejseforbud for bestandig. Der kan dog meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis udlændingen udvises efter § 22, og et indrejseforbud fastsat efter stk. 4 vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 32, stk. 5, nr. 1.

Efter en samlet vurdering af de anførte omstændigheder, herunder navnlig *Tiltaltes* langvarige op hold i Danmark, finder Højesteret, at udvisning med et indrejseforbud for bestandig vil udgøre et uproportionalt indgreb og dermed være i strid med artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen. Navnlig henset til kriminalitetens art og grovhed, at han først kom til Danmark som 14-årig, og at han ikke har ægtefælle og mindreårige børn i Danmark, finder Højesteret, at udvisning af ham med et indrejseforbud af en varighed på 12 år ikke vil udgøre et uproportionalt indgreb.

Højesteret tiltræder herefter, at *Tiltalte* er udvist af Danmark, og fastsætter varigheden af indrejseforbuddet til 12 år.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med de ændringer, at *Tiltalte* straffes med fængsel i 2 år, og at varigheden af indrejseforbuddet fastsættes til 12 år.

Tilalte skal betale sagens omkostninger for Højesteret.